

[Udenrigsministeren.]

tionernes Forbund, og Forholdene, som de former sig i Dag. Ogsaa Nationernes Forbund fik vi jo under en vis Forventning, men dog ikke under nær den Forventning, som vi med en vis Ret nærer i Dag. Nationernes Forbund var allerede blevet noget af et Stridsspørgsmaal i De forenede Stater. Det var Sejrherrerne — og Sejrherrerne alene —, som gennemførte det, ja, for saa vidt kun nogle enkelte, der gjorde det. Naar San Francisco-Pagten træder ud i Livet, gør den det med 50 Nationer bag sig og efter et grundigt Forarbejde — saaledes som jeg har nævnt det —, et Forarbejde, der næsten har været lige saa længe som Krigen. Den er derfor paa en helt anden Maade gennemarbejdet, end Versailles-Traktaten og derunder Afsnittet om Nationernes Forbund var det. Nationernes Forbund fik allerede i sin Start en saadan Slagside, idet De forenede Stater ikke vilde være med, at San Francisco-Pagten maa siges at træde ud i Livet paa en helt anden og bedre Maade.

Men der er endnu en Forskel, som jeg ønsker at fremhæve, mellem Pagten om Nationernes Forbund og San Francisco-Pagten. Den første var utvivlsomt overordentlig idealistisk; den byggede paa, at alle var lige, og det var jo noget, som man fra den mindre Stats Synspunkt kun kunde se med Tilfredshed paa.

Men naar man ser paa Verden, som den var, og paa Verden, som den er, er der nu engang ikke Baggrund og Grundlag for en saadan Idealisme. San Francisco-Pagten er i en ganske anden Grad realistisk, idet den erkender, at det er de 5 Stormagter: Det forenede Kongerige Storbritannien og Irland, De forenede Stater, Rusland, Frankrig og Kina, som har Magten, og erkender, at hvis disse Magter ikke holder sammen, bryder det hele sammen. Det er denne realistiske Betragtning, som San Francisco-Pagten bygger paa ved ikke blot faktisk, men ogsaa i selve sit Indhold at give de 5 Stormagter en aldeles afgørende Stilling, dels derigennem, at i den Forsamling, som vil blive den mest ansvarlige, Sikkerhedsraadet, og som skal bestaa af 11 Medlemmer, faar de 5 lige nævnte Stormagter hver en fast Plads, og endvidere derigennem, at hvis noget skal vedtages i Sikkerhedsraadet, skal 7 af de 11 Medlemmer stemme for det. Ved en mere formel Afstemning vil Stormagterne ikke kunne forhindre, at Sagen kommer til Forhandling, men i alle de Tilfælde, hvor der er en virkelig materiel Interesse, er Stillingen den, at de 5 Stor-

magter skal være blandt de 7, der skal stemme for en Beslutning, hvilket altsaa atter vil sige, at en enkelt af Stormagterne, ogsaa hvis det drejer sig om dens egen Sag, kan faa en aldeles afgørende Indflydelse. Ud fra en teoretisk Betragtning kan man naturligvis spørge, om dette nu er rimeligt og rigtigt. Dette Spørgsmaal besvarer jeg ikke. Med de Erfaringer, vi har faaet i Mellemkrigstilstanden, hvor Folkenes Forbund brød sammen, fordi man krævede, om jeg saa maa sige alt for meget, og det hele maatte gaa i Stykker og Udmeldelse ske, saa nærer jeg ikke nogen som helst Tvivl om, at den Vej, man er slaaet ind paa, først ved Krim-Forhandlingerne og derefter i San Francisco, har været rigtig med Hensyn til Magten og Ansaret inden for Pagten. Det eneste Spørgsmaal af storpolitisk Betydning, som vor Delegation i Washington i Virkeligheden havde at tage Stilling til, var dette, om det var rigtigt af Delegationen at støtte Stormagternes Standpunkt, eller om de som Repræsentater for en lille Magt skulde have støttet de Kræfter, som var i Bevægelse fra forskellig Side, ogsaa fra engelsk-orienterede Landes Side, om, at der skulde være mere Ligelighed, mere Demokrati i Organisationen. Efter min Opfattelse er der ingen Tvivl om, at den Beslutning, som Delegationen tog, nemlig at lade det realistiske Standpunkt ogsaa faa den danske Delegations Tilslutning, var rigtig.

Selve Pagten begynder naturligvis med at angive de Formaal og Grundsætninger, som De Forenede Nationers Pagt har, og at give Udtryk for, at man maa arbejde for de høje Idealer, som man vel for saa vidt kan sige ogsaa var Folkenes Forbunds Idealer. Hvad angaar Medlemsskabet i De Forenede Nationers Forbund, er det saaledes, at de oprindelige Medlemmer er de 50 Nationer, som underskrev i San Francisco. Der aabnes imidlertid Adgang for andre Nationer til at kunne blive Medlem senere. Saaledes som Forholdene har formet sig, er af de nordiske Lande hverken Island eller Sverige Medlemmer, og det er derfor naturligt for en Dansk at give Udtryk for Ønsket om, at disse Lande snart kan blive Medlemmer af Organisationen som de fredselkende Lande, de er. Det maa naturligvis efter dansk Opfattelse være Formaalet, at saa mange som overhovedet muligt kan være med.

Der er ogsaa Grund for mig til at understrege, hvad vel ligeledes er et almindeligt dansk Ønske og forhaabentlig et almindeligt Ønske inden for De Forenede Nationer,